

Alina Tugearu, după 18 ani de avocatură în cadrul ZRVP și un parcurs profesional de excepție, în care s-a ridicat de la poziția de stagiar la cea de Partener, intrând și pe radarul directoarelor internaționale care îi evidențiază pe cei mai buni profesioniști din România. ”Cel mai important a fost faptul că eram în locul potrivit și cu oamenii potriviți, într-un mediu unde am avut ‘o tonă’ de proiecte și litigii din care să învăț și să cresc. Eram parte dintr-o echipă tânără și plină de entuziasm, și ne-am distrat de minune ocupându-ne de dosare complexe”

Se împlinesc, zilele acestea, 18 de ani de când Alina Tugearu, fata de judecător cu o apetență vadită spre perorație, a fost invitată de ZRVP să se alăture unei echipe tinere și plină de entuziasm, iar traseul său în această profesie, de la avocat stagiar la Partener într-o firmă de top, poate fi un exemplu pentru avocații tineri. ”Îmi amintesc și acum unde mă aflam când m-a sunat Cosmin [Cosmin Vasile, coordonatorul firmei, N.R.] să mă cheme la interviu în vara anului 2006: fix în dreptul ușii de intrare în arhiva Judecătoriei Sectorului 2, pe Stavropoleos; și țin minte că discuția cu el a fost atunci una deschisă, ca de la egal la egal, și așa am rămas în toată această perioadă”, rememorează Alina acele momente într-o discuție relaxată cu redactorii publicației noastre.

Pentru ea, avocatură a fost un dat, nu au existat alte opțiuni, probabil și pentru că firea sa nu se potrivea cu munca într-o instituție, avea nevoie de libertate. ”Viața m-a învățat mult mai târziu, și cu lecții grele, că nimeni nu e liber cu adevărat și, de curând, că de fapt libertatea ți-o dai/iei singur, prin maniera în care te raportezi la ce se întâmplă în jurul tău și nu poți controla și, mai ales, cum alegi să trăiești alegerile pe care le faci, uneori chiar involuntar.”

Alina spune astăzi că în fiecare etapă a carierei sale, sau în fiecare proiect în care s-a implicat, cele mai pregnante rămân amintirile legate de oamenii cu care a lucrat, fie ei colegi sau clienți: cum s-au chinat să identifice argumentele potrivite și ce energie bună era în discuțiile astea, cum s-au amuzat la 11 noaptea, stresați de termenul care îi presa și ei încă mai aveau de scris, cum s-au bucurat la obținerea soluției, cum ne-am completat în arbitraje, și lista poate continua. ”Am muncit foarte mult, dar nu am fost singura, am fost întotdeauna o echipă, și încă una foarte mișto”, a declarat [Alina Tugearu](#) în interviul acordat **BizLawyer**.

Cel mai important, spune azi Alina, a fost faptul că era în locul potrivit și cu oamenii potriviți, într-un mediu unde a avut numeroase proiecte și litigii din care să învețe și să crească. ”Eram parte dintr-o echipă tânără și plină de entuziasm, și ne-am distrat de minune ocupându-ne de dosare complexe; plus că am avut marele noroc să prindem o serie de proiecte care au presupus administrarea a zeci, sute, chiar mii de dosare, ceea ce a reprezentat în sine o școală de litigii în cadrul pepinierii de litigii care era, și este și acum, ZRVP”, a nuanțat avocatul interviuat de **BizLawyer**.

Citește mai jos cum au fost cei 18 ani de avocatură în cadrul ZRVP, care au fost valorile cu care ”a crescut”, momentele începutului în profesia de avocat și primele proiecte în care a lucrat, dar și principalele lecții învățate în toată această perioadă, în interviul acordat de [Alina Tugearu](#), Partener ZRVP, publicației noastre.

[Descopera oportunitățile de recrutare de pe LegiTeam! GRATUIT.](#)

Biz-Lawyer: Au trecut 18 de ani de când practici avocatura în cadrul ZRVP și traseul tau în aceasta profesie, de la avocat stagiar la Partener într-o firma de top, poate fi un exemplu pentru avocații tineri. Sa reamintim cititorilor ca aniversarea primilor 10 ani la ZRVP a coincis cu numirea ta ca partener în cadrul Departamentului de litigii și arbitraje al firmei. Privind retrospectiv, daca ar fi sa descrii acest drum în câteva fraze, ce ne-ai spune? Ce ai vrea sa evidențiezi?

Alina Tugearu: Aș spune ca nu a fost vorba niciodata despre drum - pentru ca el a curs în general lin - sau despre destinație - pentru ca am ajuns unde sunt pas cu pas -, cât mai degraba despre oamenii cu care am parcurs acest drum, și care (cei mai importanți) îmi sunt alături și astazi. Ei sunt motivul pentru care, 18 ani mai târziu, sunt în aceeași firma de avocatura unde mi-am început cariera. Îmi amintesc și acum unde ma aflam când m-a sunat Cosmin [[Cosmin Vasile](#), coordonatorul firmei ZRVP, N.R.] sa ma cheme la interviu în vara anului 2006: fix în dreptul ușii de intrare în arhiva Judecatoriei Sectorului 2, pe Stavropoleos; și țin minte ca discuția cu el a fost atunci una deschisa, ca de la egal la egal, și așa am ramas în toata aceasta perioada. Și în fiecare etapa a carierei mele, sau în fiecare proiect în care am lucrat, cele mai pregnante ramân amintirile legate de oamenii cu care am lucrat, fie ei colegi sau clienți: cum ne-am chinuit sa identificam argumentele potrivite și ce energie buna era în discuțiile astea, cum ne-am amuzat la 11 noaptea stresați de termenul care ne presa și noi înca mai aveam de scris, cum ne-am bucurat la obținerea soluției, cum ne-am completat în arbitraje, și lista poate continua. Am muncit foarte mult, dar nu am fost singura, am fost întotdeauna o echipa, și înca una foarte mișto.

Când și cum ai ales Dreptul ca viitoare profesie? Cum a fost facultatea, ce amintiri ai din acea perioada? Întrezareai la acea vreme bucați, cadre din traseul care avea sa te poarte spre ”prima liga” a avocaturii?

Dreptul s-a ales de la sine, nu țin minte exact când, probabil prin gimnaziu: copil unic, cu un tata avocat și fost judecator, și o apetență vadita spre perorație, avocatura s-a cernut singura. Din facultate nu mi-au ramas prea multe în memorie (amintirile de neuitat sunt din timpul facultății, dar nu din incinta ei), poate cel mai relevant pentru orice student care învața sute și mii de pagini este cum se leaga toate la final: asta da treaba, sa ajungi sa înțelegi dreptul civil pe de-a-ntregul abia când tocești pentru licența (!). Și nu, la acel moment habar n-aveam unde voi ajunge, ca de altfel nici cu ce se mânanca avocatura de business și deschiderea pe care ți-o da.

Ce te-a atras spre avocatura dupa anii de studii, de ce nu ai optat pentru profesia de procuror sau judecator? Ce gânduri aveai în momentul în care ai fost admisa în Barou?

Așa cum am spus, avocatura a fost un dat, nu au existat alte opțiuni, probabil și pentru ca firea mea nu se potrivea cu munca într-o instituție, aveam nevoie de libertate. Viața m-a învățat mult mai târziu, și cu lecții grele, ca nimeni nu e liber cu adevărat și, de curând, ca de fapt libertatea ți-o dai/iei singur, prin maniera în care te raportezi la ce se întâmplă în jurul tau și nu poți controla și, mai ales, cum alegi să trăiești alegerile pe care le faci, uneori chiar involuntar. La momentul la care am fost admisă în Barou *viața* asta era departe de mine, credeam că voi lucra în cabinetul de avocatura al tatălui meu și nu mă îngrijora viitorul. Am fost norocoasă, știu.

Opiniile unor profesioniști care ocupa poziții de top în departamentele juridice ale unor companii importante, pe platforma www.in-houselegal.ro. Urmărește teme dezvoltate de avocați sau membri ai comunității *In-houseLegal* și propune subiecte.

Dacă ne referim la momentele începutului în profesia de avocat, ce amintiri ți s-au pastrat vii în memorie? Cum ai pornit la drum în cadrul ZRVP, care erau dificultățile unui start în cariera acum 18 ani într-o firmă de talia ZRVP? Care erau satisfacțiile acelei perioade și ce te nemulțumea cel mai tare?

Am început profesia de avocat acum aproape 20 de ani *tabula rasa*: nu știam nici macar cum arata un dosar de instanță ("avantajul" de a avea un avocat în familie). Am prins însă repede, și am avut "norocul" că am învățat întotdeauna bine, a fost doar o chestiune de timp, pentru mine, și de răbdare, pentru cei care mi-au văzut potențialul. Îl aud și acum pe domnul T [[Stan Tîrmoveanu](#) – *Partener Senior, N.R.*] cum mă îndemna (de cele mai multe ori exasperat, dar o exasperare conținută) să nu mă mai grabesc 'tata' (e vorba lui), să o iau catinel. Așa că așa spune că dificultatea majoră a venit din faptul că voiam să fac mai multe și mai repede decât ce puteam efectiv să duc și, mai ales, să înțeleg. Simt și acum frica pe care o traiam în dimineațele în care trebuia să merg la instanță, o frică ce m-a însoțit mulți ani și care venea din teama de a greși, de a nu ști ce să fac, cum să răspund. Ea a fost înlocuită treptat de adrenalina, și adrenalina este un motor senzațional când ai de luptat în instanță. Satisfacția majoră venea din două surse: pe de o parte, din gradul (din ce în ce mai redus) de înțelegere al drafturilor actelor de procedură pe care le redactam și care erau revizuite cu pixul (școala veche, știu) de Cosmin; și, pe de altă parte, din prestația la bară în contradictoriu cu avocați mult mai experimentați.

Cum arata pentru tine avocatura în anii 2000? Ce sperai atunci să ți se întâmple, cum se prefigura viitorul, ce se vedea la orizont? Unde voiai să ajungi, unde te vedeai peste ani, la acel moment?

Anii 2000 au fost anii de acumulare, de formare, în care am învățat cum să scriu acte de procedură și să gândesc strategic, cum să interacționez cu clienții și să pun problema în instanță, practic să fiu avocat. Era deja clar la acel moment că sunt pe drumul și în elementul meu și că ZRVP este locul perfect în care nu doar să învăț, ci mai ales să cresc, să mă dezvolt profesional pentru a ajunge într-o zi, de ce nu, chiar partener.

Îți mai amintești care a fost primul client, primele proiecte în care ai lucrat ca avocat? Dar proiectul care ți-a adus cea mai mare satisfacție în perioada primilor ani de avocatura?

Sigur că îmi amintesc, nu este ceva ce se poate uita, ba mai mult, unii dintre primii mei clienți îmi sunt astăzi printre cei mai buni prieteni de familie (între timp fiecare avem câte doi copii). Am avut doi clienți în paralel pe care i-am reprezentat apoi ani buni, pentru că fiecare dintre spețe era cu cântec, tip foileton: un partaj succesoral

unde reprezentam pe fiul defunctului și un litigiu de fond funciar unde am reprezentat o societate comerciala, fiecare cu mai multe dosare asociate. Ambele proiecte s-au terminat cu succes pentru clienții ZRVP, ca de altfel și pentru mine, pentru ca am învățat multe din aceste dosare și am capatat încredere, exersându-mi firea bataioasa.

Ce era important pentru tine, la acea vreme, ca tânar avocat? Aveai un set de valori, principii de respectat? De unde le primisei ?

Cel mai important a fost faptul ca eram în locul potrivit și cu oamenii potriviți, într-un mediu unde am avut ‘o tona’ de proiecte și litigii din care sa învaț și sa cresc. Eram parte dintr-o echipa tânara și plina de entuziasm, și ne-am distrat de minune ocupându-ne de dosare complexe; plus ca am avut marele noroc sa prindem o serie de proiecte care au presupus administrarea a zeci, sute, chiar mii de dosare, ceea ce a reprezentat în sine o școala de litigii în cadrul pepinierii de litigii care era, și este și acum, ZRVP. Valorile care m-au ghidat au fost bineînțeles cele de acasa, sunt totuși fata de judecator, și ele au fost întregite de valorile ZRVP: în 2006 când am venit eu motto-ul nostru era ”*simply professional*”, cu asta am crescut ca tânar avocat.

Care crezi ca au fost atuurile tale în toata aceasta perioada de început? Ce te-a ajutat sa te desprinzi de ”pluton”?

În afara de faptul ca am fost un tânar avocat muncitor și dedicat, probabil cel mai important a fost faptul ca sunt o persoana directa și deschisa, și asta m-a ajutat sa cladesc relația de încredere cu partenerii din firma. Iar restul s-a întâmplat natural, pur și simplu mi-am vazut de treaba și pas cu pas, an de an, am urcat.

Recunoscuta drept unul dintre cei mai buni profesioniști din România

Alina Tugearu este avocat în cadrul Baroului București din anul 2005 si a absolvit studii de masterat în drept în cadrul Univ Sorbona. Este membru al Chartered Institute of Arbitrators London (FCIArb), Arbitral Women și al ARIC – Asociația Română a Inginerilor Consultanți.

În prezent coordoneaza departamentul de Proprietate Intelectuala din cadrul ZRVP și este partener în echipa de litigii și arbitraj firmei.

Cu o vasta experiența în arbitrajul internațional și soluționarea disputelor, Alina a reprezentat în ultimii 18 ani clienți din diverse domenii precum energie, construcții și infrastructura, atât în instanța cât și în arbitraj național și internațional, precum și clienți din diverse domenii precum farmaceutic, food & beverages în litigii de proprietate intelectuala.

Din 2016, a fost recunoscuta drept unul dintre cei mai buni profesioniști din România de catre Chambers & Partners. Este o constanta în topul clasamentelor Chambers Europe și The Legal 500 EMEA, în ariile de practica Dispute Resolution și Proprietate Intelectuala.

”Majorat” în ZRVP. Lecții învățate în 18 ani de avocatura de business

Au existat, în toata aceasta perioada, ani mai buni și mai puțin favorabili. Care au fost cele mai grele încercari în cei 18 de ani de activitate în firma? Întorcându-ne în timp, care au fost greșelile pe care nu le-ai repeta și ce ai învățat din acele lecții?

Nu cred în ideea de greșeala de nerepetat, tot ceea ce ți se întâmplă este cu folos și apare pentru ca ai ceva de învățat, înțeles, reparat. Poate ca ceea ce așa face dacă ar fi să mă întorc în timp este să fiu mai blândă cu mine. În orice caz, nu consider că au existat ani mai puțin favorabili, au fost doar (unii) ani mai grei, în care m-am întrebat dacă asta este ceea ce vreau cu adevărat să fac, dar asta e normal în viață. Important a fost că nu am renunțat, că am înțeles că sunt unde trebuie și că putem face lucruri minunate în formula aceasta.

Și să vorbim puțin și despre cei mai buni ani din viața ta de avocat. De unde a venit cea mai mare satisfacție în toată această perioadă? Spre ce evenimente din trecutul tau profesional te întorci mereu cu bucurie?

Satisfacția a venit și vine întotdeauna din soluțiile favorabile obținute în instanța, după ce ai muncit mult și ai combătut contraargumentele adversarului, pentru că ajungi să te identifici cu cauza clientului și să crezi cu adevărat în rezultatul spre care tinzi. Așa că mă hrănesc din aceste rezultate și mă întorc mereu cu bucurie spre Alina care a reușit să convingă.

”Admir oamenii care fac lucrurile cu pasiune și credința în ei, care forțează limite și își setează obiective ce par de neatins și nu se sperie de eșec. Fiecare dintre noi are astfel de exemple în jurul lui, și ele pot fi motor sau inspirație, după caz, pentru ceilalți. Ce am învățat însă în ultima vreme este că esențial este să înțelegi care îți este propriul drum și loc, independent de ceea ce fac sau vor cei din jur de la tine, și să fii împacat cu asta.”

Alina Tugearu

Care au fost principalele lecții învățate în cei 18 de ani de ZRVP și în ce etape? Cu ce avocați seniori ai interacționat de-a lungul timpului și care a fost câștigul profesional pentru tine din aceste interacțiuni?

Cea mai importantă lecție, pe care încă o învăț, este cea a răbdării. Etapele nu pot fi arse, nu ai cum să crești dacă nu stai în greul specific fiecărei perioade, dacă nu persisti în a învăța, în a exersa și, de ce nu, dacă nu greșești. Ca etape, au fost heurupul și nerăbdarea tipice oricărui început, entuziasmul primelor reușite, încrederea rezultată din constanța rezultatelor și recunoașterilor profesionale, dar și umbra îndoielii care a minimizat și totodată, paradoxal, a potențat această încredere și, în fine, (deși încă mă lupt cu mine înșami uneori) liniștea care vine din acceptarea alegerilor făcute.

Mentorul (deși îmi suna cumva nefiresc, pentru că m-am considerat întotdeauna egală lui) și totodată ”tartorul” meu a fost și este Cosmin [Vasile], el este cel de la care am învățat cum să fiu avocat, cum să scriu și să gândesc strategic și în ansamblu, cel care a avut încredere în mine și care mi-a forțat continuu limitele, cel care m-a susținut și cel cu care m-am certat și caruia m-am împotrivit de fiecare dată când mi-a fost greu (și nu au fost puține astfel de momente). Alături de Cosmin au fost domnul Z [[Calin Andrei Zamfirescu](#) – Partener Senior, N.R.] și domnul T [[Stan Tîrmoveanu](#) – Partener Senior], care mi-au văzut potențialul și m-au ghidat cu blândețe și răbdare spre ceea ce sunt astăzi, și pe care am avut norocul să îi urmăresc în discuțiile cu clienții și în instanța, să înțeleg cum se pune problema și cum se face diferența între un avocat bun și unul de succes.

Exista un regret, o neîmplinire, aveai vreo așteptare ce nu s-a materializat în acești 18 ani în cadrul ZRVP?

Nu am niciun regret, așa cum am spus am fost și sunt norocoasă, am obținut tot ceea ce era al meu, prin munca, dedicare, constanța, stoicism, dar și o oarecare lejeritate care a venit din lipsa unei presiuni reale de a ajunge unde am ajuns.

Practicile pe care te focusezi azi sunt Litigii de Proprietate Intelectuală, arie pe care o și coordonezi, și

Arbitraj. În care dintre acestea munca avocațială și proiectele sunt mai spectaculoase și cer o mai mare atenție? De care te simți mai apropiată și de ce? Prin ce te-au atras?

Cele mai spectaculoase au fost și sunt arbitrajele internaționale, pentru ca presupun un volum impresionant de documente și informație, pe care ești nevoit să îl asimilezi și reduci la esență, dar unde stăpânirea detaliilor face diferența în lupta cu adversarul. Aici este locul unde am avut ocazia să intrăm în contradictoriu cu unele din cele mai importante firme de avocatură pe plan internațional și cei mai versați avocați – pe care i-am și învins. Iar asta s-a întâmplat pentru că școala de litigii ZRVP te învață să fii combativ, să gândești structurat și strategic, și îți da ocazia să exersezi continuu la un nivel și într-un ritm care te pregătește pentru orice și oricine.

Ce va urma, care sunt planurile de viitor? Ai atins maturitatea profesională, ai o poziție de top în firmă, în profesie, activitatea ta este recunoscută de ghidurile juridice internaționale. Care ar fi marile provocări profesionale pentru tine, într-un orizont de 3-5 ani? Și unde te vezi peste alți 18 ani?

Cred că abia acum vine cea mai mare provocare, pentru că este momentul în care este potrivit să dau înapoi, să aduc plusvaloare nu doar prin munca efectivă în proiecte, ci și prin valorificarea poziției și recunoașterii pe care le am, și să cresc la rândul meu Alinele generației de astăzi. Trebuie să recunosc că nu îmi place să mă expun, a fost dificil până și exercițiul acestui interviu (am amânat până în ultima clipă să răspund), dar înțeleg că mai sunt lecții de învățat. Așa că rămâne de văzut unde voi fi peste 18 ani, până de curând mă vedeam tot la bară, acum nu știu. Aleg să îmi dau timp.